

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra De to Baronesser

Citation: Andersen, H. C.: "De to Baronesser", i Andersen, H. C.: *De to Baronesser*, udg. af Johan de Mylius, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1997, s. 210.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen02val-shoot-idm140563623160368/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: De to Baronesser

var Hesteryg; den skal ikke brændes, den vil jeg have god Brug af. Det er ikke noget Piankeri, det er en christelig Tanke!»

»Christelig og god har De altid været,« sagde Madam Krone, »og det er rigtigt og fornuftigt at faae alt dette brændt, det skulde have været gjort for lang Tid siden.«

»Han har handlet ilde mod mig og Mine, mod hvert fattigt Barn, ja mod sit eget Kjød og Blod. Hans egen Søn var god fra vor Herre, men blev qvaklet om, derfor har jeg grædt mange Taarer. – Men *det* har jeg siddet og fundet ud i de sidste Dage: død Mand sover ikke saa fast, der er jo Noget af ham, der hører og veed, hvad der skeer her oppe. Han, som løftede Tyrepidsken, har maattet ligge stille i sin Kiste og see fattige *Donothas* kjøre ind i Gaarden med fire Heste, see sin Søn og sit Navn gaac ud og *Rasmusses* Datter være Baronesse. Efter mig kommer der et fremmed Navn, og saa er der Ingen mere, der kjender Slægten. Et fremmed Navn, som maaskee ikke engang er det ærlige! – Hun standsede, og der gik et bittert Smil over hendes Mund.

»Sig dog ikke Noget mere mod Baron *Herman!*« udbrod Madam Krone; »alene Tanken er syndig.«

»Og dem har vi mange af!« sagde den gamle Frue; »jeg har selv sagt det til ham engang. Det skal fornøje mig, om jeg hos *vor Herre* maa bede ham om Forladelse for det. Men mit Datterbarn er han, og derfor bliver han ogsaa Herre her paa Gaarden, naar jeg flytter hen ved Kirken.«

»Hans Moder har grædt salte Taarer over ham, da han var spædt Barn,« sagde Madam Krone; »hans Moder var saa englereen, som Nogen paa denne Jord.«

»Ja, tænk mig ikke Andet om hende!« sagde den gamle Baronesse i stærk Hefthighed; »hun var reen og retskaffen lige ind i Hjerter og Tanke! men min Mening er dog ikke bygget paa Luft og falske Ord. Englereen var hun, siger jeg, og det er hun hos Gud. Jeg har mere Skyld! Man skal altid frygte Gud og holde Landeveien! vare vi blevne paa Landeveien til Neapel, saa havde det været bedre for os Allesammen. Jeg har aldrig rigtig sagt Dem det, Madam Krone, – det er ikke fornøieligt at tale om. Jeg var i *Rom* med min Datter, hun blev forlovet der med *Büncke Rønnow*, Holsteneren. Vielsen stod tidligt om Morgenen, og saa satte vi os i Vognen strax for at ta-

ge til Neapel. Men jeg vilde ikke af Landeveien, jeg vilde over Bjergene; der vare vi midt paa Dagen, vi rede videre fort om Eftermiddagen; vi vare alle til Æsels, og Førerne løb ved Siden af; der saae vildt ud, der var ensomt, og Aften blev det, og altid fik vi større Følgeskab; det blev for stort, de havde baade Knive og Geværer; og som jeg bedst tænkte paa, hvad der vilde blive af, løb vore Førere. Der knaldede kun eet Gevær og *Rønnows* Tjener, der var stor og stærk, laa skudt ihjel; der var Tre om hver af os. *Rønnow* bandt de Hænderne paa, – det var en deilig Bryllupsdag, han havde! tilsidst maatte vi gaae Aflsammen, mellem Stene og Buske; det var op og ned; en af Røverne, en ung rask Karl, hjalp min Datter, han var kjøn af sin Slags. Der var i Bjergene nogle Huller ligesom en Hestestald; der kom vi ind, og der snakkede de deres Kram; saa blev *Rønnow* løst, han skulde skaffe Penge til en vis Time og bringe dem til et opgiver Sted; En fik han til at følge sig, – jeg og min Datter maatte blive. De gjorde os ikke ondt, de gave os Mad og Drikke, og jeg sagde dem, hvor haardt det var og at det ikke var christeligt, sagde dem, at det var min Datters Bryllupsdag, at hun var viet imorges. »Stakkels Barn!« sagde Gavtyven, han, der havde hjulpet hende, og saa lo han med de Øine, han havde, de vare sortere endnu end *Hermans*; hans Tænder de skinnede saa hvide, som de, der sidde i *Hermans* Mund; – og saa bleve vi der i Hestestalden. Jeg fik et Hul at ligge i; – det var en god Søvn, jeg havde; min Datter sørgede han for, han med de sorte Øine. Næste Aften kom allerede Løsepengene og vi bleve høfligt og vel førte ud til Vei og Sti, satte paa Æsler, og der blev os sagt, at vi skulde følge Stien, saa kom vi til Ægtemanden, – og det gjorde vi ogsaa. Den Første, vi traf paa, var *Rønnow*, der var tvungen af dem til at vente der, hvor han ventede paa os. Men før vi skiltes fra Kjæltringerne, kom han med de sorte Øine og de hvide Tænder, – han kyssede mit stakkels Barn, der var bleg som et Lig. Han sagde Ord, som jeg har gjemt i mit Hjerte, gjemt med det Smil, han havde, med den Person, han viste, da han stod op paa Stenen og svingede sit røde Halsklæde idet vi rede bort. – Ja saaledes gik det til! men den Historie skal De ikke lade trykke, Madam *Krone*, og det vil jeg ikke heller! Tag nu det øvrige Træ-Skranleri; jeg har taget hvad jeg kan, og saa gaae vi til Køkkenet og faae det ordentligt til at blusse op under Fattig-Kjedelen.«